

Uddrag af foredrag 'Hvor svært kan det være', om jagten på det gode liv, det gode parforhold, der åbenbart er så svært, så svært.

Med afsæt i romanerne "For egen vinding", "Hun har det hele", 2Pendul2 og "Prøverummet"

"...Da jeg skulle forberede mig til i dag, så var der især tre ting, der trængte sig på. Kameler, et reality show på TV3 og den gamle reklame for Kvik Køkkener "Alle har ret til et fedt køkken".

Se, det skal jeg nok uddybe, men først starter vi med Platon. I hans Symposium fortælles det, at mennesket oprindeligt var et væsen med fire arme og fire ben, som guderne skar over, hvorefter de to halvdele brugte resten af livet på at lede efter hinanden. Guderne tænkte nemlig således, at hvis vi sætter menneskene til at gøre noget tåbeligt hele deres liv, så har vi fred for dem. Kærligheden var altså ikke livets mening. Den var en distraktion.

Men det tror vi jo ikke på. Kærlighed – det er da livets mening! Men hvad siger tallene?

Danmarks Statistik siger, at vi er 1,6 mio. enlige, 2,1 mio. gifte, 5.000 registrerede

Vi er 205.000 par med børn, 380.000 par uden børn.

Der er 40.000, der bliver gift om året – en stigning på 30% i forhold til 1980'erne.

15.000 søger skilsmisse om året. 75% af skilsmisser sker på kvindens ønske, men manden får hurtigst en ny partner

Nu kommer dræbertallet - 18% bor far, mor, to børn i eget hus.

Skilsmisseprocenten i Oslo er 50, så det at bryde et ægteskab har nu nærmet sig en statistisk normalitet. (*tallene er ikke fra 2010, men 2007*)

De nøgne fakta fortæller os altså noget andet, end at meningen med livet må da være kærlighed, fakta taler imod tendenserne, reklamedrømmene, længslerne, normerne og det nye ord: Familisme som betyder en trang til at indgå i ægteskaber og faste parforhold, fordi verden udenfor er så frygtelig uoverskuelig og utryk.

Men som Einstein sagde, at: "det er beskæmmende, at vi lever i en tid, hvor det er lettere at sprænge et atom end en norm", eller spørg en single, der af normen er dømt ude som afviger, men som altså har statistikken i ryggen som værende et normalt menneske.

Lad os tro på, at alle disse fakta ikke betyder, at kærligheden ikke længere er kommet for at blive. Lad os tro på den og allerede nu gøre min titel "Hvor svært kan det være?" til skamme. Det er altså svært. Hvorfor?

Fordi vi kræver noget af vores forhold. Et forhold skal i dag give mening langt ud over det praktiske, det seksuelle og det økonomiske – med mindre det altså er et hus, man vil købe sig. I fremmede kulturer ser vi stadig fornuftsægteskaber, men i vores kultur er det "det rene forhold", der er

forventningen. Det skal alene bæres af kærlighed – og for at den er ren, skal forholdet bestandigt bekræftes: "se, vi har et flot forhold". Men denne forventning er også parrets risiko, for når man stiller mange krav, fokuserer man på manglerne og rejser måske tvivlen, om man evner at elske nok.

Der er nogle forskere, der kalder vores forhold, vores ægteskaber for Det postmoderne deltidsægteskab, fordi det er så vigtigt med alt det, der ligger uden for forholdet – arbejdet, vennerne, familien, sporten, netværket. Direkte adspurgt svarer unge mennesker i forhold i dag, at de ønsker at kunne leve et singleliv ved siden af ægteskabet.

Se, der kan vi sammen godt være enige om, at det er at stramme garnet, for hvem gider være gift med en single? For i samme mundfuld vil vi også have mere og bedre kærlighed end den, der var mellem vores forældre, vi vil have flere orgasmer, mere intensitet, og hvis ikke det lykkes, så føler vi os utilstrækkelige, skamfulde. Det skal jeg nok komme tilbage til.

Forholdet er ikke et sted for restitution. Hvor kan man hvile? For kan man hvile i sit parforhold, når man hele tiden skal begrunde det?

Så er det er ikke underligt, at det er svært. Og så har vi balladen, skilsmisserne. Et ægteskab varer i gennemsnit otte år, det er ikke døden, men gløden der skiller os ad.